

BY THE AUTHOR OF THE #1 NATIONAL BESTSELLER

LONE SURVIVOR

SERVICE

A NAVY SEAL AT WAR

MARCUS LUTTRELL

WITH JAMES D. HORNFISCHER

A tesómnak ajánlom ezt a könyvet, amiért megjárta
velem a poklot, és a feleségemnek, amiért
kirángatott az árnyékból.

FTWTTT¹.

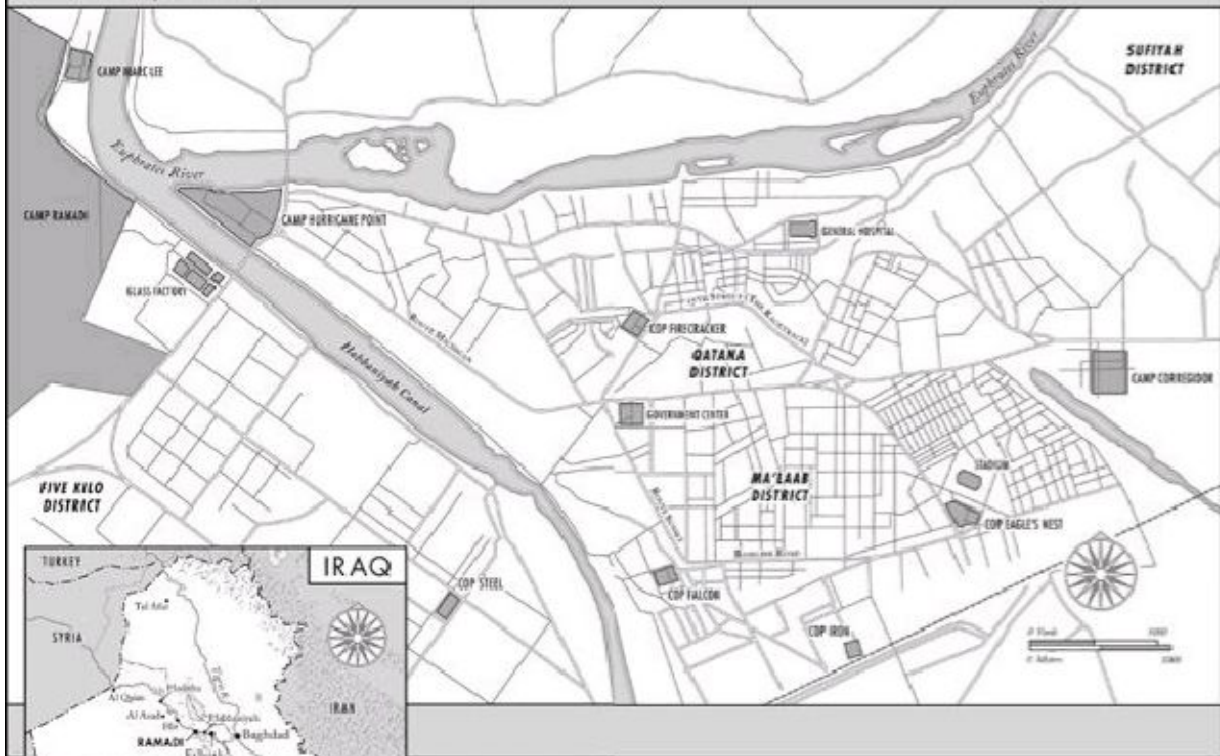
---

¹ From the womb to the tomb – A méhtől a sírig.

Az igazi katona nem azért harcol, mert gyűlöli, ami előtte van,
hanem mert szereti, ami mögötte van.

– G. K. CHESTON

RAMADI, IRAQ

Megjegyzés az olvasóhoz

Álnevek lettek használva a még aktív állományban lévő különleges operátoroknál. A nyugállományú operátorok az igazi nevükön szerepelnek, ha beleegyezésüket adták.

Előszó

Azért írtam ezt a könyvet, hogy tiszteljek az általam ismert kivételes emberek szaktudása, bátorsága és áldozata előtt, akik nem csak a SEAL csapatokban szolgálnak, hanem az összes többi fegyvernemben, amellyel együtt szolgáltam. Igazából ez a könyv mindazokért szól, akik szolgálnak. Mindenkiért szól, aki egyenruhát visel; aki, amikor elkezdődik a lövöldözés, a fegyverdörgés felé halad, nem attól távolodva. Emberek bátor fajtájáért szól, a harcmegvívókért, akik mindent kockára tesznek, mert ezt várják tőlük, mert kiállnak az Egyesült Államokért, és néha meghalnak a kiváltságért.

Sok dolog van az életben, ami számít. De semmi nem számít annyira, mint aki vagy ami szolgálata mellett döntesz.

Az emberek, akikről ebben a könyvben írok, náluk valami nagyobbak szentelték magukat. A tüztől hajtva, ami bennük ég, hogy megvédjék a testvéreiket, a szomszédjaikat és a hazájukat, önként jelentkeztek, hogy helyt álljanak a világ egy veszélyes helyén és feláldozhatónak ajánlják magukat.

Az egyenruhában töltött éveim alatt a szerencsések egyike voltam. A büszkeség, hogy a SEAL csapatokban szolgáltam, lehetővé tette, hogy minden reggel a tükörbe nézzek, mindazok után, ami történt.

Akkor döntöttem el, hogy megírom a *Service*-t, amikor arra a sok önzetlen, bátor lélekre gondoltam, akit ismertem, akinek a munkája a harcban keresztezte az én utamat. Ezeken az oldalakon vetni fogsz egy pillantást az elit különleges műveleti harcosainkra, akik időnként a címlapokra kerülnek, de sokkal szívesebben maradnak névtelen, csendes profik. És hallani fogsz harcosokról a katonaságunk más haderőneveiből, akik szolgálata jelent nekem valamit. A könyv végére látni fogod, hogy mind osztozunk legalább egy közös jellemvonásban: egy képességben, hogy felállunk és nyomulunk tovább, háborún át, fájdalom át, és vissza a civil életbe, ahol a családjaink és közösségeink szolgálata ugyanolyan fontos, mint bármi, amit egyenruhában tettünk.

Én voltam az egyik olyan csendes profi. Az volt a sorsom, hogy előjőjsek az árnyékból. Azért írtam meg a *Lone Survivor*-t, hogy tiszteljek a három testvérem előtt, akik csatába mentek velem egy délután az afganisztáni Kunár tartományban, és nem jöttek haza, és Amerika legjobbjai közül tizenhat előtt, akik meghaltak egy helikopteren, a pokolba repülve, hogy megmentsenek minket. Azóta sajnos már nem lehet azt a bevetést említeni a különleges műveleti világ történelmének legsötétebb napjaként. A rossz napok egyre csak jönnek. 2011. augusztus 6-án harmincat veszítettünk a legelitebbjeink közül. Soha egyikünk sem fogja elfelejteni a veszteségeinket.

2005. június 28-ának délutánján arra ébredtem, hogy egyedül találtam magam, egy hasadékban rejtőzve a Sawtalo Sarként ismert hegycsúcs közelében, miután a három csapattársam hősi halált halt és a mentőcsapatot szállító helikopter szintén odaveszett, tudtomon kívül. Egy kicsi belőlem is elveszett ott. Egy feladaton elbukva, egy bevetésen vagy a karrierünkben komoly balszerencsével vagy vereséggel találkozva megváltozunk. Ha

nem tesszük, ismét elbukunk. De jóval az előtt a végzetes művelet előtt megtanultam, az erőm részben abból eredt, hogy soha nem hagytam, hogy egyetlen tapasztalat is meghatározzon az életben. Hiszem, hogy mindennek oka van. A helyzetek, amelyekben találtam magam, gázlókövek az úton egy nagyobb és ismeretlen cél felé. Most már van feleségem és fiam, oly nagy-szerű áldás. De ez ugyanaz marad: minden lépés után, még az elhibázottak után is, fogom magam, utat török és megyek tovább. Csak remélhetem, hogy azért teszek így, mert családom van, akik szeretnek. Néhányan vér szerint családtagok. A többiek vérben született családtagok, férfiak, akik elnyerték a Szigony viselésének megtiszteltetését, és akik csapattársakként bebizonyították a mondás igazságát: „Az egyetlen könnyű nap tegnap volt.” A családom sok tagja él, lélegzik és dolgozik veszélyes, nyilvánosságra nem hozott helyeken világszerte. Néhányuk már nincs velünk, megfizették a legnagyobb árat, miközben a munkájukat végezték, és a halálukban is őrt állnak fölöt-tünk. Elkötelezték magukat annak a munkának és mindenüket odaadták, hogy teljesítsék a kötelességüket. A családuk nem a kiképzés, a bátorság vagy a tudás miatt marad együtt, hanem az erők miatt, melyek összekötnek minket: szeretet, becsület, elkötelezettség és hűség.

Ez a könyv tisztelgés mindazok előtt, akik a csillagos-sávost hordták a vállukon, hadat viseltek ezért az országért, és őrizték a frontvonalat vagy mögé települtek, az ellenség hátsó udvarába – akár a mai háborúban, akár másokban. Túl sok hős nem kapta meg soha az elismerést a közvéleménytől, amit megérdemelnek. Büszke vagyok, hogy megoszthatom néhány történetüket a saját szemszögemből. Mióta megírtam a *Lone Survivor*t, a saját történetem nagyon ismert lett, és azóta erősen éreztem, hogy sokan mások megérdemlik, hogy elismerjék a szolgálatukat. A szolgálá-

lat háború idején a határokig hajszolta őket. Mindenüket odaadták – és visszakaptak valamit, amit senki más nem mondhat el: együtt alkotnak egy szálat a haza történelmének szövetében, valami náluk nagyobbak a részei. Vannak más dolgok, amik számítanak az életben. De nekem semmi nem számít ennyire.

– 2012. február

Bevezető

Testvériség

*2009. október
Pensacola, Florida*

Körülbelül reggel négy volt, amikor a mobiltelefonom csörögni kezdett. Felültem, felvettem az éjjeliszekrényről és a kijelzőre néztem. A hívó az egyik legközelebbi csapattársam volt, JT.

Tekintve az időpontot, tudtam, mi volt a helyzet. Az üvegen húzva az ujjamat, hogy fogadjam a hívást, megkérdeztem:

– Mi baj a tesómmal?

Ez csak Morganról szólhatott, és róla is szólt.

– Stabil, haver, de rendesen megszívta.

Elgyengült a testem, miközben feleltem:

– Megyek.

Amint letettem, meglódult a gyomrom. A fürdőszobába futottam és hányni kezdtem.

JT a Haditengerészeti Egészségügyi Központból hívott, a virginiai Portsmouth-ból. Aznap éjjel, Virginia Beach-től negyven kilométerre, a tesóm és a szakasza kiképzési műveleten volt. Tiszta volt az ég és a tenger könnyedén hullámzott, amikor a Black Hawk helikopterük megközelített egy amerikai hajót. A kopter a bal oldala felől ereszkedett és kifüggött a felépítménye fölött. Ahogy a pilóta közelebb araszolt a hajóhoz, a USNS *Arctic*-hoz, a legénység kieresztette a köteleket. Amint a fedélzetre értek – lényegében egy laza tűzoltó rúd a madártól a fedélzetig –, Morgan és raja készenlétben ült, a nyitott jobb oldali ajtóból lógatott lábakkal.

Mivel Amerika próbált véget vetni a nemzetközi kalózkodás elburjánzásának, az ilyen átvizsgálás-lefoglalás gyakorlatok rendszeres részei voltak a kiképzési tervnek. Hat hónappal korábban, miután kalózok elfoglalták a *Maersk Alabama* konténer-szállítót, az egyik mesterlövész csapatunk elhelyezkedett egy amerikai hadihajó tatján és megölte a három bűnözőt, akik túszként tartották fogva az amerikai kapitányt.

De ahogy a tesóm és a csapattársai készültek az *Arctic*-re gyorskötelezni, a gépük főrotorja elvágott egy vastag feszítőkötelet, ami a hajó egyik hatalmas kéményét támasztotta. A lapátok begyűjtötték a vastag kábelt, felcsavarva az agyra. Ahogy a Black Hawk lefelé rándult, az ajtóban ülő srácok hátrarepültek a tehertérbe. Átbukfenceltek a kopter padlóján egy kupacba a sárkány bal oldalára. Aztán a helikopter a hajónak ütközött, acél az erősebb acélon, és átbillent a másik oldalára.

Morgan elkábult az ütközéstől, de időben kitisztította a fejét, hogy lássa a felé rohanó lángokat, mintha egy óriási lángszóróval lőtték volna rájuk. A füsttől elvakulva és törött háttal elvándorolt a pokoltól. A roncsból kimászva körülbelül öt métert

esett a hajó fedélzetéig. A becsapódás csontrepesztő volt, és kiütötte.

Ahogy a fedélzeti tűzoltók munkához láttak, hívtak egy védőruhás csoportot és mindenki a sérültekkel foglalkozott. Amikor befejezték az osztályozást, megállapították, hogy egy ember, a Black Hawk fedélzeti technikus meghalt, és nyolc másik, köztük Morgan, csúnyán megsérült. Gyorsan leszállt egy másik kopter a hajón, felvette a sérülteket és elrepítette őket a portsmouth-i kórházba. Onnan gyorsan terjedt a hír.

Amikor JT hívott, Floridában voltam a hátműtétet követő fizikai rehabilitációt csinálva. A két harci kitelepülésem után a gerincem állandó projekt volt a dokiknak, de semmi nem tarthatott vissza attól, hogy Portsmouth-ba repüljek látni a tesómat. Morgan meg én mindig ejtjük, amit csinálunk, hogy fedezzük egymás hátát – és a „mindig” *mindiget* jelent. Felhívtam egy nagylelkű barátot, akinek volt egy saját gépe, és rávettem, hogy segítsen. Miközben a Pensacola repülőtérre tartott a géppel, hogy felvegyen, becsomagoltam egy háromnapos zsákba, beugrottam a bérelt autóba és az általános célú hangárhoz száguldottam. Néhány rövid órán belül eltűnt mögöttük a Mexikói-öböl.

Mintha egy örökkévalóságig tartott volna a repülés északra, és minél közelebb értünk a norfolki repülőtérhez, minél közelebb Portsmouth-hoz, úgy tűnt, annál lassabban ment az idő. A kórházba érve megtudtam, hogy Morgan az MRI laborban volt vizsgálatra várva. Amikor a liftajtó kinyílt, felemelte a fejét és felém nézett, mire odasprinteltem hozzá, amilyen gyorsan csak tudtam. Le volt szíjazva a kerek hordágyra, súlyos csuklástól szenvedve. Minden olyan kis görcs a rekeszizmában korbácsütésként érte az összetört törzsét és fájdalommal árasztotta el. A tekintetünk találkozott és a látványtól, hogy ott feküdt sérülten,

sav toltult a torkomba. A gyomrom megint kavargott, de nem maradt benne mit felöklendezni.

– Hé, *mijo* – mondta a nekem adott becenevét használva – „fiam” spanyolul.

A hangja visszahozott a valóságba. Megfogtam Morgan kezét, óvatosan megöleltem, és azt mondtam:

– Itt vagyok, tesó. Túljutunk ezen.

A kórházi technikus a számítógépe fölé görnyedt, elfoglalta valami, és nem tűnt észrevenni, hogy mi történt. Nyilván nem lehetett MRI-t végezni, miközben a páciens csuklásoktól vonaglott, de semmi sem lett téve a helyzet ellen. Erélyesen rászóltam a technikusra, hogy azzal foglalkozzon, ami a legfontosabb volt:

– Emeld fel a lusta segged attól a számítógéptől, és csinálj valamit a testvéremmel, mielőtt letépem a karod és félholtra verlek veled!

Ez rögtön gyógyszert szerzett Morgannek, és amikor az összehúzódások végül elmúltak, a technikusok bedugták a csőbe.

Kikészített, hogy láttam a testvéremet tehetetlenül heverni. Ő az egyik legkeményebb ember, akit valaha ismertem. Nem csak tűri a fájdalmat vagy ellenáll a fájdalomnak – *dacol* a fájdalommal. Amikor eltörte a bokáját az egyetemen és nem volt pénze kezelésre, hetekig bicegett azzal a törött patával, mert előadásokra kellett járnia és folytatnia kellett a munkát. A karriere alatt sokszor tört el csontja és sokszor voltak véres horzsolásai, de azok nem ilyenek voltak: az MRI megmutatta, hogy hat helyen eltört a háta és a medencéje is eltört.

A váróban csatlakoztam JT-hez és egy másik közeli csapattársunkhoz, Főnökhöz. Az öt nap alatt, míg Morgan a kórházban volt, mi hárman becuccoltunk a szobájába és nem hagytuk magára egy percig sem. Felváltva örködtünk, napi huszonnégy órában. Morgan nem szed fájdalomcsillapítókat, hacsak a fájdalom

nem zavarja az alvásban, vagy máshogy nem akadályozza a gyógyulásban, ezért mindent megtettünk, hogy eltereljük a figyelmét. Gondoskodtunk róla, hogy akkor jöjjenek a látogatói, amikor ő akarta. Behoztunk egy DVD lejátszót meg olvasnivalót, és próbáltuk élénken és vidáman tartani a dolgokat. A legfontosabb, hagytuk pihenni.

Amikor könnyítenie kellett magán, kihajtottuk az ápolónőket és magunk intéztük el. Egyikünk tartotta a fejét, a másik a lábait, a harmadik meg a derekát és szép könnyedén odagurítottuk és hagytuk, hogy tegye a dolgát. Azzal a sok gyógyszerrel és folyadékkal, ami az infúzió keresztül folyt belé, ez általában rendtelenség volt. (Emlékszem, olyan volt, mint egy jelenet az *Ördögűző*ből, csak durvább.) Mindig megállapíthattad, ki volt a legalacsonyabb rangú srác a szobában, mert neki kellett feltakarítani. Akármire volt szüksége, segítettünk, ahogy tudtunk. A testvérek ezt teszik.

De nem foghatod vissza Morgant sokáig. Amikor visszatért az étvágya, tudtuk, hogy jó úton járt. És amikor JT elkezdte fűzni az ápolónőket, tudtam, hogy befordultunk egy újabb kanyaron; világos volt, hogy Morgan helyzete javult annyira, hogy elkezdhattunk megint magunkra gondolni egy kicsit. Ez volt az, amikor elkezdtünk cukkolni.

– Eltört a hátad; isten hozott a világomban, tesó. De mi tartott ennyi eddig?

– Ugye nem sajnálod magad?

– Ha ember vagy, tudod, hogy hamar vége lesz ennek.

– Ha nem tudod le, a csapatod nélküled megy harcba.

Ez az utolsó fájt neki a legjobban.

Amikor bejöttek a dokik, megkérdeztük tőlük, hogy át tudnák-e rakni a nagy heget a homlokáról az arcára, mert a legtöbb csaj bukik a hegekre.

Néha pihenjt vezényeltünk ennek annyi időre, hogy szivacsfürdőt kapjon, de többnyire gondoskodtunk róla, hogy tudja, a csapata visszavárja, amint a műtétnek és a rehabnak vége. Az utókor számára csináltunk róla néhány vidám képet, miközben ki volt ütve és a saját kínjai közt hevert. Úgy véltük, eljön majd a nap, amikor elő kell vennünk azokat a képeket, hogy letörjük a szarvát.

Egy műtét és több további kórházi nap után Morgan végül azt mondta:

– Tesó, el akarok húzni a vérbe innen.

Ez nem azért volt, mert belefáradt a nem hivatalos kezelésünkbe – egyszerűen elérte azt a pontot, ahol menekülnie kellett a fogságból. Ekkor dolgoztuk ki a kiürítési tervet.

Gyors volt és mocskos, és egy olyan operátorral az élen, mint JT, úgy gondoltuk, be is válhat. Jött az éjszaka, JT kiment a folyosóra, és fűzni kezdte az egyik ápolónőt. Amikor meghallottuk a nevetést, Főnök arra használta az elterelést, hogy magára kapjon egy kölcsönvett orvosi köpenyt, beemelje Morgant a tolószékébe és kitolja a szobájából. Olyan egyszerű volt, mint egy séta a lifthez. Az orvosi tanáccsal ellentétesen kigurítottuk az ajtón és elvittük a szabadságba. A Hazafelé hadművelet sikeres volt.

Miután elült a por, Morgan nálam kötött ki Pensacolában, pontosan ott, ahol voltam, amikor JT felhívott a hírrel. Csatlakozott hozzám egy modern létesítményben, az Athletes' Performance-ben, ami egy speciális rehab programmal rendelkezik, hogy újra felpörgesse a hozzánk hasonló srácokat. Hidd el nekem, miután edzettem ott egy darabig, tudtam, mibe fog kerülni Morgannek, hogy felgyógyuljon. De azt is tudtam, hogy meg fog tenni akármit, ami kell. A feladás lehetetlen, amikor egy olyan testvériség kering körülöttem, mint a miénk, és foglalkozik azzal, hogy

megint rendben legyél. Megtették értem, miután hazajöttem a Vörös Szárnyak hadműveletről 2005 júliusában. Most Morganen volt a sor.

Egyenruhában szolgálva háború idején úgy találsz, a helyzeted kényszere szorossá, tartóssá és az életedben semmi máshoz nem foghatóvá teszi a kapcsolatodat a testvéreiddel. A legközvetlenebb szövetségeden kívül lévőekkel a kapcsolatod futónak, ideiglenesnek és eldobhatónak tűnik. De mind testvérek vagyunk. Ez olyasmi, amire rájövök, valahányszor összefutok egy harci veteránnal a civil életben.

Nem sok különbség van a 2,4 millió férfi és nő bármelyike között, aki Irakban vagy Afganisztánban szolgált. Szországot éreztünk Irakban és égett a tüdők a Hindukusban. Humvee-kbe és Black Hawkokba préseltük be magunkat, és lőttek ránk. Lassan haladó konvojokban rekedtünk, nem kicsit aggódva, hogy a következő bukkanó az útban mit fog kiváltani. A katonákra és tengerészgyalogosokra gondolok, akikkel egymás oldalán harcoltunk, a terepkutatókra és átjárónyitókra, a tűzszerészekre, a JTAC²-ekre, a hírszerző srácokra, a pilótákra és a többi erősítésre, az orvosokra és egészségügyiekre a támogató szakaszokra és az összes többire. Természetesen mindenki másnál jobban gondolok a csapattársaimra. Sokan közülük ma is a csapatokban vannak, a történeteiket írva, a poklot hozva Amerika ellenségeire. Ha csak eszembe jutnak, visszahozzák a régi szép időket. Tudom, hogy nem lennének itt nélkülük.

Az egyetlen kiút a pokolból az, hogy keresztülvágsz rajta. Amikor így teszel, mindig segít, hogy a testvéreid ott vannak melletted.

---

² Joint Terminal Attack Controller – előretolt repülésirányító

Első rész

Hogyan harcolunk

1

Még egy kör

Bármely csapatkörnyezetben, és különösen egy nehéz feladatra szánt erősen eltökélt emberek csoportjában mindig találsz kisebb klikkeket, melyek szorosan összetartanak és egymásra támaszkodnak, nem számít, milyen nehézre fordulnak a dolgok. Ez mindig így volt azokkal az emberekkel, akik az én világom közepét adják. A Coronado Haditengerészeti Kétéltű Bázis, a páratlan számú SEAL csapatok otthona a parton van, csak lépésekre a Csendes-óceán hullámaintól. Coronadóban, ahol a SEAL-ek születnek, egy olyan erő hajt minket egymáshoz, ami részben személyiség és részben fogékonyság. Összekattanunk, mint a mágnesek.

JT az egyikük. Iowai gyerek, kemény, mint a kukoricaszár és kábé százkilencvenhárom magas, olyan fitt és erős, mint amilyenek Isten minden férfit szánt. Triatlonbajnok, arról nem is beszélve, hogy az egyik legjobb légénységi állományú harcos a SEAL közösségben. Vakmerő a gyors észjárásával és megrázó-

an hatékony bármilyen fajta harcban, olyan srác, akit örömmel tudsz az oldaladon, legyen az kitelepülés egy harci övezetbe vagy egy kisvárosi kocsmá, amikor valami ostoba balhét csinál. A nagy személyiséggel ő a terepkutatónk a legtöbb helyzetben. Nyílt és vidám, mindig kész bármire, amibe az ösztönző jókedve keverhet minket. Mindig ilyen volt.

Főnök is szerves része a körnek. Arizonából származik, a csónaklegénységemben volt a BUD/S³-on, a kiképzési tanfolyamon, ahol a békák születnek, és amíg végül meg nem kérte a jövődöbelijét, JT szobatársa is volt. Hűséges barát és csapattárs, olyan erős kötelék alakult ki közte és JT között, hogy JT azzal ugratta Amy-t, akkor még Főnök menyasszonyát, hogy addig nem házasodhatnak össze, amíg a két SEAL hivatalosan el nem válik. Főnök igazi szabadszelleme. A szelleme olyan szabad, hogy el tudom képzelni, hogy visszaszárnyal az ókori Görögorszáig és beköltözik a Thermopülai-szorosban bekerített egyik spártai hoplita testébe. Az ejtőernyőzés mestere és pokoli jó kezekeken a tűzharcban, néha úgy hiszem, rossz évszázadba született.

Josh, aki százkilencvennyolc és csupa erő meg ész, szintén közülünk való. Miután végzett a Haditengerészeti Akadémián, a louisianai srác a BUD/S-ra ment. A 232-es osztállyal avatva, pont Morgan és köztem, több szakaszban szolgált, mielőtt tartott egy szünetet, hogy mesterfokozatot szerezzen a Columbia Egyetemen. Azután visszatért a karámba és velünk tartott. Van valami kinetikus a dinamikában közöttünk, és az ikertestvéremet, Morgant leszámítva nincs senki, akit szívesebben látnék a háttamra vigyázva.

---

³ Basic Underwater Demolition/SEAL – Alap Víz Alatti Romboló/SEAL

JJ, a viszonylag kevés afroamerikai egyike a SEAL csapatokban, Oklahomából származik, de már Texast hívja az otthonának. A karrierjét az eredeti egységemmel kezdte, az Egyes SEAL Szállító Jármű Csapattal, az igazi mélyvízi békaemberekkel. A hívójele Víz Alatti Testvér volt, igazi faszagyerek. Megbízható operátor és pokoli lövész, csaknem az egész pályám alatt mellettem volt. Többször is közel kerültem az életem elvesztéséhez. Csak azok miatt vagyok még itt, amiket JJ tett.

Aztán ott van Morgan, az ikertestvérem – hét perccel idősebb nálam. Ő meg én egyszerűen elválaszthatatlanok vagyunk. Amikor sebesülten hevertem azon a hegyen, és a sajtójelentések arra utaltak, hogy meghaltam, Morgan másként tudta, csak abból az érzésből, ami megtöltötte a szívét. A barátok és idegenek tömege között járkált, akik összegyűltek a családuknak a texasi Huntsville mellett, mindenkit biztosítva félreérthetetlen formában, hogy életben voltam. „Ha még nem találták meg a holttestét, akkor *nem* halott” – mondogatta. Egyszerűen tudta. Ez olyan ikres dolog volt. Gyakran mondjuk egymásnak: „a méhtől a sírig.”

A SEAL közösség egy nagy kör, de ezek az emberek a világom közepe. Amikor hazajöttem a Vörös Szárnyak hadműveletéről, tényleg csak arra volt szükségem, hogy rendbe jöjjenek, hogy elidőzzek a jelenlétükben. Együtt véreztünk, együtt izzadtunk és együtt könnyeztünk. Ugyanazon a körleten osztoztunk és ugyanazokon a kiképzési és kitelepülési ciklusokon mentünk át. Nem számít, milyen irányba néztem, tudtam, hogy ezeknek a srácoknak az egyike mindig mögöttem volt. Minél régebb óta ismertük egymást, annál jobban tudatában voltunk a ténynek, ami erősen a levegőben lógott, valahányszor összejöttünk: talán ez a nap lesz az utolsó együtt. Ezért így is éltük az életünket.

Sosem volt jó túl gyakran mondogatni, de Morgan meg én addig a pontig úgy éltük életünk minden napját, hogy biztosak voltunk benne, sosem fogjuk megérni a negyvenet. Valami, valahol történni fog. Kihunyunk a dicsőségtől lángolva, nem magasztalva, csak a testvériségünkön belül.

Majdnem megtörtént ez velem Afganisztánban. Szerencsém volt, hogy élve hazakerültem. Mégis egy szempillantás alatt odaadnám a hazakerülésemet a lehetőségért, hogy bármelyik a csapattársak közül, aki odaveszett aznap, otthon lehessen a családjával.

2005. június 27-én a Hindukus egy hegycsúcsának közelében, jó három kilométer tengerszint feletti magasságban a négyfős felderítő csapatunk egy feladatra indult, hogy megöljön vagy elfogjon egy magas rangú tálib vezetőt. Másnap lelepleződünk, amikor néhány kecskepásztor belénk botlott a nyájával. Megtárgyaltuk, hogy mit csináltunk velük – megöljük őket vagy elengedjük őket – és az irgalom nyert. Röviddel azután, hogy elengedtük őket, elárultak minket az ellenségnek. Rövidesen erősen felfegyverkezett tálib felkelők csoportjával harcoltunk, akik harcra készek voltak, és akiket bősztett a megjelenésünk az ő hegyük tetején. Körülvéve és túlerővel szemben a kiképzésünket követtük, együtt mozogva és fegyelmezetten harcolva, visszavonulva (és többnyire esve) a meredek sziklafalon. Megfontolt sorozatokat megeresztve több tucat ellenség életét kioltottuk, de az érkező golyózápör túl sok volt ahhoz, hogy elbírjunk vele.

Danny Dietz, a híradósunk és baromi jó SEAL, több találatot kapott és végül a karjaimban halt meg. A parancsnokunk, Michael Murphy sorhajóhadnagy kilépett a fedezékéből, hogy rádión mentést kérjen, tudva, hogy ez az életébe kerülhet. Matt Axelson, a vezető mesterlövészünk oroszlánként harcolt még azután is, hogy fejen lőtték. Ő meg én akkor szakadtunk el, ami-

kor berepült egy RPG és más irányokba repített minket. Próbáltam megkeresni Axe-t – nem akartam egyedül lenni –, de örökre elment.

Ezek az emberek mindennel harcoltak, amijük volt, és még többel. Soha nem adták fel. Soha nem lesznek elfeledve. Isten áldja őket.

Aznap kora délután egy sziklahasadék fedezékében arra nyertem vissza az eszméletemet, hogy majdnem eltemetve találtam magam a meredek lejtők között. Miközben elláttam a sebeimet és rejtőztem az ellenség elől, aki átfésülte a hegyet utánunk kutatva, egy Chinook helikopter jött a mentésünkre a tudtomon kívül. Tizenhat embert szállítva a gép akkor találkozott a végzetével, amikor egy fiatal tálib harcos belőtt egy RPG-t a nyitott hátsó rámpán, miközben a madár kifüggött a landoláshoz, leszedve a földre és megölve mindenkit a fedélzetén.

A semmi közepén lapulva, csúnyán megsebesülve és lassan haldokolva a vérvesztéstől, a hidegtől és a kiszáradástól, Istent szólítottam. Aztán végre jött a megmentők valószínűtlen csoportja: pastu törzstagok csapata – nem hűségesek a tálibokhoz –, akik megtaláltak és könyörületet mutattak felém. A gondjaikba vettek, elhárították az üldözőimet, elvezettek a falujukhoz és oltalmaztak, mintha egy lettem volna közülük.

Mint kiderült, Isten hallott mindent, amit mondtam. Az életemet egy orvos kezébe tette abból a törzsből, Szaraváéba, és a falu vénének fiáéba, Gulábéba, aki négy napig őrzött és óvott engem, amíg a fegyvertestvéreim értem nem jöttek, mint ahogy mindig tesznek a közülük valókért.

Az aznap elszenvedett – addig példátlan – veszteségeinkről szóló szalagcímek után a hazajövelemből hír lett. Röviddel azelőtt, hogy leszálltam San Antonióban, JJ-t felhívta egy riporter egy országos kábeltévézés hírhálózattól. Ragaszkodva hozzá,

hogy ő legyen az első, aki meginterjúvol, és exkluzív riportot akarva, a nő azt mondta JJ-nek:

– Az embereknek kell ez.

JJ a maga könnyed, de határozott békaember módján válaszolt:

– Csak mondja meg az embereknek, hogy köszönjék meg. Ennyi az interjú, ami magának kell.

Amikor a nő pénzt kínált neki, letette a telefont. A nő így is rögtön leadta a riportját, fabrikálva néhány dolgot a sztorijához.

Kábé fél órával később a gépem a terminálhoz gurult és lesántikáltam a lépcsőn a betonra, hogy csatlakozzam a testvéreimhez. A társaságukban kezdtem az életem második haszonbérletét. De a repülőtérről hazáig vezető négyórás autóúton az érzelmek még túl nyersek voltak és nem voltam képes sokat beszélni. Ezeknek az embereknek az egyszerű jelenléte volt az, amire szükségem volt; csak a látványuk emlékeztetett rá, hogy milyenek kellett lennem. Elsőprő kényszert éreztem a *felépülésre*, hogy megint olyan legyek, *mint ők*. Amikor a testem készen állt, készen álltam búcsút inteni a dokiknak és visszaülni a lóra, csatlakozni egy másik SEAL csapathoz, vadul nevetni a testvéreimmel és azt tenni, amit minden csapat srác tenni születik: utat találni a legközelebbi háborúba.

Alig voltam otthon három hete, amikor Morgan parancsot kapott, hogy csatlakozzon az SDVT-1⁴-hez Hawaii-on. Ez mindig így ment nálunk: valahányszor utolértem, kész volt más valahova indulni – és fordítva. Ez történt, valahányszor egymásra találunk Afganisztántól Texasig, Iraktól Hawaii-ig és köztük mindenhol.

---

⁴ SEAL Delivery Vehicle Team One – Egyes SEAL Szállító Jármű Csapat

Néhány héttel később követtem, ismét csatlakozva a csapatunkhoz Pearl Harborban, augusztusban. Imádtam az SDV csapatokat. Ők a legkeményebben dolgozó úszóhártyás lábú banda a Haditengerészetben. De valahányszor velük voltam, ürességet éreztem a Vörös Szárnyak srácai nélkül. Az SDVT-1-et pusztító csapás érte 2005. június 28-án.⁵ Tévedés ne essék: az elvesztett csapattársaim továbbra is a részeim. A lelkemben lakoznak. Egy nap nem múlik el úgy, hogy ne gondolnék rájuk és ne hiányoznának rettenetesen. Csak összpontosítanom kellett a munkára – de az nem volt mindig könnyű.

Az ikertestvérem remek lélek és kétszer olyan SEAL operátor, mint amilyen én valaha voltam, ez nem is kérdés. De mindketten erősebbek, teljesebbek vagyunk egymás társaságában. Csapatként harcoltunk egész életünkben – és harcolva nőttünk fel az általános iskolától az egyetemig. Kocsmai verekedések. Harcművészeti tornák. Utcai harcok. Mindig pizok jó csapat voltunk. Egymás oldalán harcolva egy személy vagyunk. Ha nekem nem megy, neki megy.

FTWTTT.

Megismertük egymást a jó és rossz időkben. Apa gondoskodott erről. Ha egyszer is úgy jöttünk haza egy buliból, hogy az egyikünk monoklis volt a másikunk meg sértetlen, az bajt jelentett a sértetlennek, mert Apa tudta, hogy egyikünk nem állt ki a másikért. A néhány alkalommal, amikor Morgannel egymásnak ugrottunk, Apa felmérte az eredményt és elcsépelte a győztest, amiért megverte a testvérét, aztán kezét emelt a másikra, amiért vesztett. Így felnőve természetes volt nekünk, hogy együtt húzzunk egyenruhát és együtt menjünk háborúba. Amikor hazajöt-

---

⁵ A Vörös Szárnyak alatt engem és a többieket az SDVT-1-től extra izomnak osztottak be a Tízese SEAL Csapathoz. A SEAL csapatokban az egységet így erősítő srácok álló utasokként ismertek.

tem, olyan akartam lenni, mint régen Kelet-Texasban, jobban, mint bármikor; megint a testvéremmel egymásnak vetett háttal akartam kiállni a világgal.

Ezért úgy döntöttem, nem tölthetek több napot a csapatokban úgy, hogy ne legyen mellettem. A magasabb parancsnokság segítségével mindketten parancsot kaptunk az Ötös Csapatba – a következő csapatba, ami a tengerentúlra készült indulni. A sérüléseimhez szükséges fizioterápia miatt megkésve kerültem a kiképzési ciklusba, de elég hamar csatlakoztam Morganhez és az új csapatársaimhoz az Ötös Csapatban.

A Silver Strandként ismert gyönyörű coronadói partszakaszon a Szigony kiérdemléseért küzdő BUD/S tanulók kiáltásai és a poklot kimérő instruktorok kemény menetdalaik eszembe juttatták, mibe került SEAL-lé válni. A hatalmas – decemberben fagyos és az összes többi hónapban csak rohadt hideg – Csendes-óceán szaga megerősítette a szellememet és motivációval töltött el, hogy visszakapjam, amit elvesztettem.

De visszaülni megint arra a lóra – az kemény lesz.

Több hátcsigolyám eltört és úgy csikorogtak, mint a karok a repedt forgattyúsházban. A lövő kezem olyan csúnyán megjárta, hogy a haditengerészeti sebészek, akik összerakták fémrudakkal és átültetett ínakkal, a legjobb munkájukkal sem tudták helyreállítani a teljes mozgástartományát – és a mai napig nem jött vissza. Egy furcsa parazita tekergeti még a beleimet, és nem akar elmenni. Mindazonáltal keményen törtetem a fiúkkal az Ötös Csapatból.

A kedvenc könyvem, a *Monte Cristo grófja* a bosszúról szól. Ahogy az egyik kedvenc filmem is, a *Testvérbosszú*, két ír testvér története, akik összetűznek az orosz maffiával Bostonban. (A filmnek rajongótábora van a csapatokban.) Ez hittétel a közösségünkben: amikor megütnek, felkelsz és visszaütsz. A

SEAL-ek soha nem adják fel és soha nem bocsátanak meg vagy felejtnek. Soha.

Meg fogunk fizettetni velük Mikey-ért.

Megfizettetünk Danny-ért.

Megfizettetünk Axe-ért.

És megfizettetünk a tizenhat harcosért azon a kopteren, akik berepültek a mentésünkre aznap, mind életük teljében, huszonegy és negyven között. SEAL-ek voltak – Erik S. Kristensen korvettkapitány, Jacques J. Fontan, Daniel R. Healy, Jeffrey A. Lucas, Michael M. McGreevy Jr., Shane E. Patton, James E. Suh, és Jeffrey S. Taylor – és hajózók a Hadsereg 160. különleges műveleti repülőezredéből, az Éjszakai Vadászoktól: Shamus O. Goare, Corey J. Goodnature, Kip A. Jacoby, Marcus V. Muralles, James W. Ponder III, Stephen C. Reich, Michael L. Russell és Chris J. Scherkenbach.

Nincs felejtés, nincs megbocsátás.

A coronadói NSW⁶ épületegyüttes egyszerű, céltudatos környezetében dolgozva az Ötös Csapatra komoly munka várt a kitelepülésre készülve. Amikor a kiképzési ciklusnak vége, Irakba megyünk, a Közel-Kelet szemeteskukájába, ami nem csak a polgárháború, hanem a teljes egzisztenciális csőd szélén billegett. Úgy tudtuk, a feladatunk ott sokkal nagyobb lesz a megtorlásnál, amit dédelgettem. De úgy gondoltam, talán a háborúba visszatéréssel megtarthattam a kiváltságot, legalábbis a fejemben, hogy a mellkasomon hordtam a Szigonyt.

Van egy mondásunk a csapatokban: „Érdemeld ki a Szigonyodat minden nap.” Nehezebb SEAL-nek maradni, mint SEAL-lé válni.

---

⁶ Naval Special Warfare – Haditengerészeti Különleges Hadviselés

Morgan mindig egyenesbe hozott, valahányszor kétségeim voltak. Ismerve a szívemet és a lelkemet megkérdezte: „Egy tűzoltó feladja, miután bement egy égő házba? Egy cowboy abbahagyja a lovaglást, ha ledobja egy ló? Nem, nem teszi. És vissza kell ülnöd arra a lóra és vissza kell lovagolnod a tűzbe.” Azt hiszem, tudta, hogy pontosan ezt kellett hallanom.

Minden csapatnak saját hírneve van. Az Egyes Csapatot, egy nyugati parti alakulatot, Stalag 1-nek nevezték el a szigorú fegyelem hagyománya miatt. A Kettes Csapat a keleti parton Kettes BUD/S Csapatként ismert a kemény fizikai kiképzésről, amihez a parancsnokai mindig ragaszkodnak. Annak a két csapatnak dicső hadtörténete van több mint ötven évre visszanyúlva, a csapatok vietnami háború alatti megalapításának napjaiig. A keleti parti csapatok srácái szeretik ugratni a nyugati parti csapatokat, hogy Dél-Kalifornia könnyű szolgálat – strandőrség röplabdahálókkal együtt. De én úgy találtam, hogy minden egyes csapat a saját egyedi módját fejleszti a srácok jelleme alapján, akik a dolgokat intézik. Az Ötös Csapatnál az új kapitány, Leonard fregattkapitány erősen pozitív bélyeget nyomott arra, ahogy mi intéztük a dolgokat.

Morgant meg engem azonnal lenyűgözött. A csapatok veteránja 1979 óta, végigjárta a légénységi állomány ranglétráját, mielőtt kinevezést kapott. A Haditengerészet kifejezése az olyan tisztre, aki ezt az utat követi, a „musztáng”. Megközelíthető, kétkezi munkás stílusa volt. De azt is megértette, hogy fontos volt egy tisztnek tartani a távolságot a szakaszai mindennapi életétől. Olyan tiszt volt, aki körülnézett, látta, minek kellett megtörténni, és meghozta a nehéz döntéseket, hogy senki ne moroghasson amiatt, ahogyan a tiszteletünket bírta. Pokol Kapi-

tány, ahogy hívtuk, SEAL csapatokat vezetett akcióban világszerte, amikor a többségünk még általános iskolás volt.

Leonard fregattkapitányt nem zavarta, hogy Morgan meg én együtt voltunk az osztályában – megengedhetetlen a *Ryan közlegény megmentése* utáni, kockázattól irtózó Haditengerészetben. Szerintem rájött, hogy együtt sokra mentünk, és hogy ha külön voltunk, kétszeres lehetett a kockázat, hogy történik valami.

A Kapitány jobb keze minden ízében olyan fontos és befolyásos volt – a vezénylő élenjáró főaltisztje. A szikár, vékony, fitt, nyugodt és okos Élenjáró Főaltisztnek komoly munkája volt a Kapitány rangidős legénységi állományú tanácsadójaként. A csapatokban akkor tizenkilenc éve szolgáló veterán és olyan képzett SEAL operátor, hogy csak na, kemény ember volt, aki a félelmetes eszéről is ismert volt. Az intelligenciája, a tiszta gondolkodása és az udvarias, de közvetlen modora az emberekkel, feljebbvalókkal és alárendeltekkel egyaránt, egy külön kasztba helyezte, legalábbis az én szememben. A jelenléte állandó emlékeztetés volt, hogy az agy nélküli muszkli hatástalan.

Egy másik csapattal szerzett friss tapasztalata alapján Élenjáró Főaltiszt felvázolta a nyugat-iraki felkelés melegágyainak helyzetét Kapitánynak. Totális válság volt olyan városokban, mint Ramádi és Habbanija. Elmondta neki, hogy mi vált be és mi nem a küzdelemben, hogy megtisztítsák a területet az al-Kaida halálosztagoktól. Kapitány és Élenjáró Főaltiszt irányították a kiképzési gondolkodásmódunkat az alapján, amit a Homokozóban látott.

Jó érzés volt visszatérni egy rakás futó és lövő békaember közé. Az olyan emberek, mint Kapitány és Élenjáró Főaltiszt a lehető legnagyobb szívességet tették nekem: rendes frontvonalis operátorként raktak egy szakaszba, és megkövetelték, hogy

ugyanúgy bánjanak velem, mint bárki mással. Ez néha nem volt könnyű, és utáltam. A látogatóba érkező méltóságok gyakran akartak találkozni a Vörös Szárnyak hadművelet egyetlen túlélőjével, és személyesen kellett elmesélnem nekik a történetet. A hívások olyan gyakran jöttek a mobiltelefonomra, hogy Kapitánynak és Élenjáró Főaltisztnak végül közbe kellett lépniük és arra kérniük az embereket, hogy minden kérést rajtuk keresztül intézzenek. Mindig figyelmesek és tiszteletteljesek voltak. Meghallgatták a kéréseket (általában valamilyen segédtsízt útján) és udvarias kérést adtak elő cserébe: „Uram, ha a főnöke felhívna közvetlenül engem, és elmondaná, hogy Marcus-t ki kell venni az iraki harcra zajló kiképzésből, akkor oké megzavarni a felkészülést, ami segíteni fog neki életüket menteni és hatással lesz a szakasza harci hatékonyságára. Ha a feljebbvalója felhív és elmondja, hogy ez fontosabb, mint a tengerészeink élete, akkor előhozom Marcus-t most rögtön. De ahhoz előbb fel kell hívnia és közölnie velem.” Az a telefonhívás soha nem jött.

A srácok soha semmit nem mondtak ki hangosan, de biztos vagyok benne, hogy az a nagy külső figyelem hatással volt a szakaszra, mint egészre. De amint a vezetésünk behúzta ennek a féket, a dolgok visszaálltak normálisba: első a csapat, aztán a személyes dolgok. Ez az, amit a jó vezetők megtesznek az embereiknek – megszabadítják őket a figyelemelterelésektől, hogy a célgömbjüket a legfontosabb munkára nullázzák.

Mire élenjáró főaltiszt leszel a csapatokban, messze a világ végén túl lévő helyeken jártál és titkos tudás egész enciklopédiájára tettél szert első kézből szerzett tapasztalat révén. Például SDV csapatokban szolgálva, ahol a békaember az ébrenléte óráinak több mint felét víz alatt tölti, Morgan meg én úgy hittük, a világ legsötétebb helye egy repülőgép-hordozó alatt van éjszaka. Így volt, amíg nem találkoztunk Élenjáró Főaltiszttel. Elmondott

nekünk egy történetet egy kiképzési merülésről, amit a Perzsa-öböl iszapos vizeiben hajtott végre. A csapattársával azt tapasztalták, hogy a tájolóik megbolondultak, mert beúsztak kábé húsz méterre egy nagy víz alatti szennyvízcsőbe. Ez jelzi, hogy a SEAL csapatokban mindig összefutsz srácokkal, akik sokkal ocsmányabb szarban úsztak, mint te.

A csapatokban harmincöt évesen öreg vagy. Én harminc voltam, de a sérüléseim miatt aggódtam, hogy nem tudok többé lépést tartani a fiatalabb srácokkal. Emlékszem, Éljenjáró Főaltestiszttal rendbe tett egy értő pillantással és elmondva, ha a kitelepülés előtti felkészülés alatt a dolgok elérik azt a pontot, ahol szerinte vagy szerintem nem leszek képes kitelepülni, akkor csendben elintézi nekem, hogy máshova kerüljek. Megígérte, hogy időben meghozza azt a döntést és intézkedik.

A felkészülés alatt több hetet töltöttünk egy katonai és rendőrségi lövésziskolában. A létesítmény profin megtervezett rohampályákkal és harmincnál több lőtérrel rendelkezett, és az instruktoraink szinte minden elképzelhető harci forgatókönyvben le tesztelték minket. Céltáblákra lőttünk különböző felállásokban és gyakoroltuk a házlerohanásokat, a roham technikáit és a kis épületek megtisztítását. Újra és újra elpróbáltuk a városi tereptanunkat. Ennek az állandó gyakorlásnak köszönhetően tudtuk megoldani.

A felkészülések gyakran tovább tartanak, mint a tényleges kitelepülések. A szakaszoknak szükségük van arra az időre, hogy csiszolják az ismeretkészleteiket és lehetővé tegyék annak a mindennél fontosabb kémiának a kialakulását. A kiképző különítményként ismert instruktorok csoportja a főnök. Állandóan figyelik, hogy a többi különleges műveleti egység mit lát a harctéren, és átveszik a tanulságokat a kiképzésünkbe. Rengeteg

terepmunka van és intenzív tantermi tanulás is. Ez olyasmi, amit a kampuszokban nem látsz: Dolgok felrobbantása, Célpontok becserkészése éjszaka, Ajtók ledöntése és Rosszfiúk elvonszolása a sötétben. És jó sokat utazunk az egész országban különféle specializált kiképzésre. Ez korszerű, a harcot ismerő SEAL operátorok tapasztalataira épül, akik a legutóbb megjárták a veszélyeket.

A felkészülés első fázisa az egyéni ismeretekre összpontosít. Időben érkeztem az egyik kedvenc kiképzési blokkomra: a két hétre, amit egy versenypályán töltöttük a Délnyugaton taktikai vezetést gyakorolva. Simán ez volt a legszórakoztatóbb nekem a csapatokban. De a szórakoztatás nem szerepelt az instruktorok napirendjében: halálosan komolyan vették a letesztelésünket és a nagy sebességű gépjárműves üldözési és kitérés-i ismereteink csiszolását, melyek oly hasznosak városi helyzetben. Lestrapált autók flottáját hozták ki – Pontiac Grand Ameket és talán néhány terepjárót – és olyan helyzetekbe hoztak minket, amelyek sok fineszt követeltek meg a kormánytól. Sisakot, arcmaszkot és érzékeny részeket protektort viseltünk, de az instruktorok kivették a légzsákot a járműveinkből, mert csak útban lettek volna.

Ezeket a gyakorlatokat a reflexeket fejlesztettük, amikre szükségünk volt, hogy hatékonyan vezessünk tűz alatt harci övezetben. Úgy hajtottunk azokkal a régi csotrogányokkal, mintha mi lettünk volna Hazárd megye lordjai. Egy ponton a pályán döngettem, a saját dolgomra figyelve a sofőrülésben, kábé százharminccal haladva, amikor egy instruktor hirtelen egy kartonpapír darabot dugott az arcom elé. Két csapattársam beszólogatott egy kicsit, fejbe csapkodva, miközben vakon száguldottam. Elöttem ismeretlen távolságra néhány narancssárga tereplőbója állta utamat. Amikor az instruktor elvette a kartonpapírt,

ezredmásodpercem volt meglátni a bójákat, felmérni a távolságukat, és kikerülni őket. Ez a helyzetfelismerés, az idegek és a reflexek próbája volt. Ha a bójáktól három méternél távolabb álltam meg, megbuktam. Ha elütöttem őket, megbuktam.

Ha átmentünk egy vizsgán nappal, az instruktorok emelték a tétet, éjszaka küldve ki minket a pályára világítás nélkül, az arcunkra szíjazott éjjellátó szemüveggel száguldozva. A csillagok és a hold környezeti fényét felerősítő NVG⁷ ragyogó zöldbe színezi az éjszakát. Remek eszköz, nem is kérdés. Az egyetlen hátránya az, hogy szinte semmi mélységérzékelést nem hagy neked. A tárgyak a szélvédőben *sokkal* közelebb vannak, mint amennyire látszanak. Ez csaknem elég volt ahhoz, hogy hiányoltassa velem a légszakokat. Amikor az instruktorok azt érezték, hogy az újdonság varázsa elmúlt, elővették a gépkarabélyokat és lövöldözni kezdtünk egymásra, miközben a pályán kanyarogtunk. Fogtunk egy M-4-es gépkarabélyt és a csövét kicseréltük egy olyanra, amit a „sim lőszer” kilövésére terveztek, műanyag golyókhöz, amik festéktöltetet tartalmaznak a találat jelzéséhez. Ez nem paintball volt – a rendőrök ilyen fegyvereket használnak zavargások leverésére. Igaz, hogy ez az egész örültség volt, de rohadt jó buli is. Felpezsdítő volt visszakerülni a játékba.

Az instruktoraink taktikai ismeretei felértek bárkiével a bolygón. Nem volt szórakoztató az irányzékukban lenni, találatokat kapni festéklövedékektől, miközben a pályán zúztunk. A lövedékek zúzódásokat hagytak, még vastag ruhán keresztül is, és még rosszabbat művelhettek, ha balszerencsés voltál, vagy nem elég óvatos. Ez full-kontakt sport volt, olyan közel a valódi élet-halálhoz, amennyire csak kerülhattünk anélkül, hogy tényleg megöltük volna egymást.

---

⁷ Night Vision Goggles – éjjellátó szemüveg

Miután végeztünk a szedánokkal, feljebb léptünk a páncélozott Suburbanekre és Tahoe-kra. A súlyosabb terepjárókkal sokkal nehezebb volt bevenni a nagy sebességű kanyarokat konvoj és menekülés drillekben, de a gyakorlat felkészített minket az olyan munkára, amit a SEAL-ek gyakran végeznek harci övezetben: méltóságok kísérése rendkívül veszélyes helyeken és vezetés taktikai konvojban. Az instruktoraink üldöztek minket, lőttek ránk és behajtottak a járműveinkbe, próbálva leszorítani minket az útról, vagy felborítani. Figyelmeztetés nélkül bevágtak elénk a csotrogányaikkal, váratlan kitérő intézkedésre kényszerítve. Az volt a dolgunk, hogy kijuttassuk az értékes szállítmányunkat a veszélyből. Gyorsan kell gondolkodnod. Van elég tered kikerülni az útlezárást? Áttörsz rajta? Néha olyan jól becsapdázta minket, hogy nem maradt más hátra, mint kiszállni és fegyverrel megoldani, miközben az instruktorok közeledtek lángot okádó fegyverekkel. Ez nem eszetlen kergetőzés volt. A gondolkodó ember játéka volt, egy teszt megnézni, hogy megvolt-e bennünk az, ami ahhoz kell, hogy kijuttassuk a megbízónkat a veszélyből tekintet nélkül a saját biztonságunkra. És ez tényleg felnyitotta a szemünket arra, hogy mi működik.

Ezekben a drillekben a határig toltuk az agressziószintünket. Nem hagytunk ki egy lehetőséget sem, hogy felhajtsunk a másik sofőr motorháztetejére, vagy letépjük a napellenzőket és egymáshoz vágjuk őket. A nap végén laposak voltak az abroncsaink, a lökhárítóink behorpadtak és tetőtől talpig festékesek voltunk. Amikor kifogytunk működő autókból, reggel új flotta állt rendelkezésünkre. A hurkák veled maradtak egy ideig. Ahogy a tanulságok is.

Egyik délután a versenypályán Morgannek durva köre volt. El voltam foglalva egy lövészet drillel, amikor ez történt. Hallottam, mielőtt megláttam: kerécsikorgás, aztán a földön csikorgó

fém hangja, majd erős, roppanó puffanások sorozata. A tesóm háromszor átfordult azzal a vadiúj Tahoe-val, mire végül megállt. Szerencsére ő meg a vele lévő többi srác biztonságosan be volt kötve, mint az autóversenyzők, és sisakot meg más protektorokat viseltek. Amikor kinyitotta az ajtót és kigurult, nevetés, hangos hooyah-k és taps kíséretében sétált el. A tévében az autós reklámok felelősség elhárítása mindig így szól: **PROFI GÉPRJÁRMŰVEZETŐ LEZÁRT PÁLYÁN.** Nem tudom, a Mercedes kiket fogad fel, hogy autókat vezessenek a reklámjaiban, de én egy szempillantás alatt elvállalnám a melót.

Mire annak a kiképzési blokknak vége lett, repültünk a versenypályán, elérve az összes egyenesszöveget, és a lábfejünk és sarkunk felesleges mozdítása nélkül dolgozva a gázzal meg a fékkel. Az emberek többségének nem kell fegyveres üldözőket leráznia, árokba szorítania egy rosszfiú járművét, J-fordulót csinálnia, vagy áttörnie egy útlezáráson. De a csapat srácok másmi-lyen világban élnek. Amit ott megtanultunk, az mindenhol alkalmazható volt egy városi háborús övezettől Houston belvárosáig. Akár konvojban hajtanak a SEAL-ek, akár egy Humvee-ben indulnak rajtaütésre, akár méltóságokat kísérnek egy BMW 7-essel, miközben öltönyt viselnek, az autóvezetési ismeretek kiemelkedő jelentőségűek. Ha egy darabban be tudsz fejezni egy ilyen kiképzési blokkot, a hónod alá került egy kis értékes harci kiképzés és megéltél egy régi kamaszkori álmod, mindent ugyanabban a programban. Néha nehéz volt leállni a kiképzéssel. A versenypályát elhagyva vissza kellett fognunk magunkat, nehogy hazáig száguldjunk a fasza kisbuszainkkal. A kopók ismerték a lélektanunkat és általában vártak ránk a főút mentén. De néha az eredmény megéri a fáradságot.

Hollywood remek munkát végez menőnek mutatva azt, amit csinálunk. Elég zsír repülőgépekből ugrani és tengeralattjárókból kiszilipelni, de had legyek én az első, aki elárulja: az idő 90 százalékában mást sem csinálunk, mint gürcölünk napkeltétől napnyugtáig, ledolgozva a seggiünket gyakorolva, gyakorolva és gyakorolva. Mert igaz: minél többet izzadsz békében, annál kevesebbet vérzel háborúban. De kevés kiképzési túra olyan jó buli, mint az autóvezető iskola. Olyan volt, mint a világ legjobb dodzseme (semmi ügyvéd vagy biztosítási ügynök, hogy csigatempóra korlátozza a járműveket).

Egy SEAL csapatnak három osztaga vagy harci egysége van, mindegyik két szakasszal. Szerencsém volt, amikor az Egyes osztagba vezényeltek, melynek két szakasza, az Alfa és a Bravo az osztagparancsnokunk, Ryan Thomas korvettkapitány alá tartozott. Félelmetes harci vezető volt és az osztag főaltisztje, Warren Steffen első főaltiszt a véleményem szerint az egyik legkeményebb, legtapasztaltabb és leghozzáértőbb operátor volt a közösségben, az igazi csendes profi. A testalkata és a kissé öszülő halántéka miatt mindig Mr. Fantastic jutott róla eszembe a Marvel Comics superhős csapatából, a *Fantasztikus négyes*ből. A szikár és erős 190 centis, kábé 100 kilós Steffen két évig szolgált a flottánál, mielőtt elkezdte a BUD/S-t 1993-ban. A különleges műveleti közösség legjobb egységeiben szolgált, de mint a jók, soha nem beszélt róla. A SEAL-eket nehéz lenyűgözni, de őt mind tiszteltük. A jelenléte visszafogott, nagyhatású volt. Mindig vigyázott a csapattársaira. Minél halkabban beszélt, annál jobban figyeltünk.

Amikor Steffen megemlítette nekem, hogy Thomas korvettkapitányt tartotta az egyik legjobb tisztnek taktikailag, akivel valaha dolgozott, tudtam, hogy jól álltunk. Az Alfa szakaszhoz kerültem. Morgant a Bravo szakaszba küldték, Clint sorhajóhad-

nagy alá. Mindketten fel voltunk tüzelve, hogy olyan alakulatba vezényeltek minket, ami fentről lefelé megbízható operátorokkal volt tele. Az új nézőpontokat hozó friss vér és az értékes tapasztalattal bíró öregek remek keveréke volt a miénk. Ahogy megtaláltuk a ritmust a felkészülés alatt, kialakult egy könnyű kémia, ami nagyon eredményessé tette a bennünk lévő természetes versenyképességet.

Főnök volt az egyik kiképző instruktor a felkészülés alatt. De a barátságunk nem indította arra, hogy elnézzen nekünk bármilyen lazaságot. Elég annyi, hogy amikor néhány hónapig egy olyan srác gyötör, aki Főnök képességeivel rendelkezik, javult érzékszervekkel jössz ki a másik oldalon.

A felkészülésünk második fázisában csapat kontextusba helyezük az egyéni ismereteinket. Ez a fázis a harcászati alapokról szól. Harcoló csapatot csinálva képzett operátorokból, mindenkit felhozva ugyanarra a szintre a képességgel, hogy értsék minden egyes ember felelősségeit, és hogy hogyan kell harcolnunk, túlélnünk és győznünk. Egy mozgékony kiképzési gyakorlat közepén voltunk, amikor Steffen első főaltiszt közölte, hogy előléptettek az Alfa szakasz szolgálatvezető altisztjévé.

A szolgálatvezető altiszt közvetlenül a szakasz főaltiszt alatt dolgozik, és lényegében gondoskodik róla, hogy az akarata végre legyen hajtva. Éreztem, hogy üzenetet küldtek, hogy azt akarták, javítsak a teljesítményemen, mint vezető, és helyezzem bele magam a csapatba. Első osztályú altisztként addig egy kis tűzcsoport vezetőjeként szolgáltam. Most, hogy egy egész szakasz szolgálatvezető voltam, komolyabbra fordultak a dolgok.

A szakaszt vivő SEAL-ek – a parancsnok, a parancsnokhelyettes, a szakasz főaltiszt és a szolgálatvezető – alapos vizsgálat állandó alanyai. Ha valaki arrogánsnak mutatkozik, vagy ha nyilvánva-

lívá válik, hogy inkább magával törődik, mint az embereivel, a hírneve történelem és hamarosan leáldozik neki. Vezetőként vagy kiérdemled a helyed és tudatosítod a csapatodban a kapcsolatot a képességeid és a kiváltságaid között, vagy a dolgok addig csúsznak, amíg kellemetlen helyen nem találsz magad, ahol sem nem vezetheted az embereidet, sem nem bízatsz bennük. Néha eltűnődtem, hogy készen álltam-e erre. A barátok azok barátok, de a munka az munka. A jó operátorok jelentik a különbséget, de ne hagyd, hogy zavarja a munkát.

Szolgvezként most a csapattársaimnak a vezetőjükről alkotott ítéletének hatókörében álltam. Megéreztem a státuszom változását, amikor először beléptem a szakasz kunyhóba és észrevettem, hogy a fiúk gyorsan elhallgattak. Összeszorított szájak, szemek a falon, többé nem avattak be, hogy mi mozgatta a világukat. Az előléptetésem kivett a közösségükből és vezetővé változtatott. Magát a munkát nem bántam, de utáltam, hogy elválasztott a fiúktól.

Az Alfában lévő emberek a legjobbak közé tartoztak, akiket valaha ismertem. Soha nem kellett rájuk szólnom, vagy megmondanom, hogy mit tegyenek. Amikor utasításokat kaptam a főaltisztünktől, továbbbítottam azokat, és ők a nap végére jó színben tűntettek fel. Ez pedig jó színben tűntette fel a főaltisztet, ami a tiszteket is jó színben tűntette fel.

Az Alfa szakasz együttműködése elképesztő volt. Nem számít, milyen rosszra fordultak a dolgok, mind összetartottunk. Mindenki málhás ló volt. Még az új srácaink is rendben voltak, nyitva tartva a fülüket és csukva a szájukat. A problémáikat megtartották maguknak és a dolgukon járt az eszük.

Az instruktorok kiképzés alatt gyakran merítenek korábbi műveletekből. Ha tanulni tudsz a múlt hibáiból, egy kicsit kevésbé lesz fájdalmas a jövőd. Ez része a békaember ethoszának. A

hajlandóság a múltból való tanulásra része annak, akik vagyunk – és része az oknak, amiért véghez tudunk vinni néhány lehetetlen feladatot, ami néha rivaldafénybe kerül. Valahányszor egy instruktor végigment valamin, felülvizsgáltam az afganisztáni teljesítményemet és megkérdeztem magamtól: „Én így csináltam?” Meg akartam nyugtatni magam, hogy nem hagytam cserben a fiaimat. Biztos akartam lenni benne, hogy ha egyszer megint olyan helyzetbe kerülök, minden másképp fog végződni.

Egy ponton megtudtam, hogy valami fejes hátra akart hagyni „strandórságban”, amikor a csapat végül a tengerentúlra ment. De Élenjáró Főaltiszt érvényre juttatta Kapitány óhaját, hogy megtartsom. A belém vetett bizalmuk felvillanyozó volt. Ahogy készültünk elkezdni a kiképzés utolsó szakaszát, semmit sem akartam jobban, mint megszolgálni a hitüket.